

Idag är en stor dag för den europeiska enigheten.

I förmiddags hade Europaparlamentet äran att få besök av president Zelenskyj, som personifierar det ukrainska folkets tapperhet, mod och styrka. President Zelenskyj talade i vår kammare, men hans ord ekade i hela Europa. Det var ett starkt budskap om sammanhållning och en påminnelse om att slaget om Ukraina inte bara är en kamp om territorium, utan även en kamp till försvar för våra gemensamma värderingar.

Det är snart ett år sedan Ryssland lagstridigt invaderade det suveräna och oberoende Ukraina. Vi kan känna stolthet över den absoluta solidaritet som vi har visat det ukrainska folket.

Men kriget i Ukraina pågår fortfarande. Vi får inte låta krigströttheten ta över, det är det som Kreml hoppas på. Kreml vill nöta ner våra system och vårt tålamod.

Ukraina behöver fortfarande mer stöd.

Ukraina behöver vapen. I denna nästa fas av kriget kommer det att krävas mer tungt pansar. Stridsvagnar, jetplan och system för långdistansförsvar måste övervägas, och här måste vi agera snabbt. Det finns inte tid för självbelåtenhet.

Det är så här vi kan bidra till fred. Fred och värdighet. Fred och frihet. Fred och rättvisa.

Ukraina är Europa. Förra året fattade vi det historiska beslutet att bevilja Ukraina och Moldavien status som kandidatländer. Det var inte bara en symbolhandling, utan också ett starkt erkännande av att Ukraina har sin plats i EU. Vi måste vara redo att gå från ord till handling. Ukraina har gjort anmärkningsvärda framsteg när det gäller reformtakten. Och jag har förhoppningar om att anslutningsförhandlingar ska kunna inledas så snart som möjligt, förutsatt att Ukraina uppfyller alla nödvändiga kriterier.

Det senaste året har också visat att vi kan komma samman för att ta itu med utmaningarna i samband med att stora folkmängder förflyttar sig. Vi har visat att vi klarar det.

År efter år, valperiod efter valperiod, har migrationsfrågan om och om igen kommit upp till diskussion. Ändå har vi inte lyckats enas om en långsiktig hållbar strategi.

Jag vet att det är frestande för var och en av oss att välja en egen lösning. Autokrater vet det. Cyniker räknar med det. Det är just i svåra tider som vi måste stå emot frestelsen allra mest.

Jag insisterar på en sak: det finns utmaningar som kräver ett europeiskt svar. Och även om det är komplext och mångfasetterat måste vi – och kan vi – nå överenskommelser med ett perspektiv som sträcker sig mycket längre än det omedelbara läget.

Med den europeiska migrations- och asylpakten har vi redan en plan.

- Den senaste tiden har det pratats mycket om att stärka våra yttre gränser – med all rätt. Men vi får inte glömma att vi redan kan ta itu med de frågorna, utan att skada Schengenområdets integritet, genom en överenskommelse om förordningen om asylförfaranden och screening.
- Vi har talat om att lösa problemen med sekundära förflyttningar och effektiv solidaritet. Men dessa debatter kan lösas genom överenskommelser om Eurodac och förordningen om asyl- och migrationshantering.
- Vi har också talat om den externa dimensionen och våra insatser med viktiga tredjeländer. Denna diskussion är redan inkluderad i förordningen om asyl- och migrationshantering. Här måste vi också tala mer om återvändanden. Av de personer som både bör och skulle kunna återvända på ett säkert sätt gör alltför många fortfarande inte det. Det är svårt att förklara för allmänheten. Vi kan bättre. Vi kan se till att våra resurser avsätts till dem som behöver dem mest.
- Migrationspakten kan till och med gå utöver alla dessa frågor. Med sitt helhetsgrepp tar den också hänsyn till krissituationer, force majeure och andra oförutsedda omständigheter.

Därför får vi inte släppa vårt fokus på att slutföra reformen av den rättsliga ramen för asyl och migration före utgången av denna valperiod.

Detta är det åtagande som Europaparlamentet och rådets fem roterande ordförandeskap gjorde gentemot EU-medborgarna i september förra året. Diskussioner utanför denna ram kommer endast att leda till att denna reform försenas, eller till och med hindras.

Vi har ingen tid att förlora. Det är absolut nödvändigt att förhandlingar mellan de två medlagstiftarna inleds inom de närmaste månaderna för att ge tillräckligt med tid för att finna rätt balans och hitta en strategi som är human och rättvis mot dem som söker skydd, bestämd mot dem som inte är skyddsberättigade och stark mot dem som utnyttjar de mest utsatta på vår planet.

Och ni vet precis som jag att migration bara är en av Europas nuvarande utmaningar. I denna tid av global instabilitet – hög inflation, höga energipriser, kämpande industriföretag och smärtsamma hushållsräkningar – måste vi bygga vidare på vår största tillgång.

I år firar vår inre marknad sitt 30-årsjubileum. Under denna tid har vi sett fler möjligheter för människor, företag och konsumenter än vi någonsin hade kunnat ana. Som världens största *demokratiska* marknad har vår plats i världen stärkts. Även i tider då vårt europeiska sätt att göra saker ifrågasätts. Vi sätter fortfarande globala standarder. För de vet att vår metod med öppna samhällen och öppna marknader fungerar.

Europa har mycket mer att erbjuda än vad vi tar äran för.

Vi kan bygga vidare på detta. Låt oss öka investeringstakten i Europa, så att tillväxten i den europeiska ekonomin blir stabil igen och vi blir ännu mer konkurrenskraftiga. Vi behöver inte uppfinna hjulet på nytt – finansiering via NextGenerationEU är fortfarande redo och tillgänglig. En revidering av den fleråriga budgetramen kommer att göra det möjligt för oss att omfördela medel till områden som var mindre prioriterade när vi förhandlade om budgeten.

Så sent som förra veckan rapporterades att energi- och elföretagen gjorde rekordstora vinster under 2022. Nu är det dags att verkligen ta tag i idén om en skatt på exceptionella vinster.

Jag vet att ett beslut redan har fattats, men när vi ser runt 40 miljarder euro i ytterligare intäkter för ett enda energiföretag, samtidigt som medborgare och företag har stödbehov, då är det uppenbart för mig att alldeles för många fortfarande faller genom maskorna i nätet.

De senaste prognoserna visar att användningen av förnybar energi kommer att kunna öka mer i EU de kommande fem åren än vad som gjorts de senaste tjugo åren. Behovet av denna övergång är inte ett hot, utan en möjlighet.

I förmiddags antog parlamentet sin ståndpunkt om EU:s gasförordning och om det sista stora ärendet i 55 %-paketet, direktivet om byggnaders energiprestanda. Vi befinner oss i slutfasen av att ta fram det nödvändiga regelverket för den omställning som vi enades om i den europeiska klimatlagen.

Vad vi i EU bör göra är att försöka vinna en konkurrensfördel globalt genom att hålla fast vid våra demokratiska värderingar och genom att fullfölja vår klimatagenda med vårt skraddarsyddas regelverk.

Och det jag sade i december gäller fortfarande: vi måste undvika det sluttande planet mot botten i protektionismloppet. Vi behöver inga skyddsmurar. Vår ekonomi har vuxit under åren just för att vi stod för motsatsen.

Vårt sätt att göra saker fungerar.

Detsamma gäller vår strävan att öka integriteten, oberoendet och ansvarsskyldigheten i EU:s institutioner. Jag är glad att kunna meddela att vi i går kväll antog våra första åtgärder angående detta, och jag är övertygad om att vi kommer att fortsätta att åter bygga upp förtroendet för parlamentet och vårt projekt.

Till slut vill jag rikta ett tack till Nicos Anastasiades, som snart kommer att lämna över Cyperns styre efter tio år som president. Tack för ditt engagemang för vårt europeiska projekt och för freden, och tack för alla insatser för regional stabilitet de senaste tio åren. Ribban ligger högt för din efterträdare.

Tack.